

OKUSUN KIZILAY'A KADAR OYNAYACAĞIM!

Hasan ALİ

Aysel Hanım o gün sıkıntılıydı. Okulda çocuğunun öğretmeni ile konuşacaktı. Konuşma bozukluğuna bir de derslerde yetersizliği eklenmişti. Sınıfta diğer öğrencilerden geri kalıyordu. Ders bitiminde öğretmenin yanına doğru yaklaştı,

- Hocam, Onur bu gün çalışmalara katıldı mı? Durumu nasıldı?

Öğretmen bu soruyu soran anneye gözlerini çevirdi. Diğer velilerden bir adım kenara çekildi. Sanki önceden hazırlıklı gibi kafasını üzgün manada sağa sola çevirdi, kısa cevaplar verdi.

- Malesef! Bu gün de isteksizdi. Sınıfta konuşma alıştırmaları dışında bir şey yapmadı sanki. Çalışmalarda diğerlerinden geri kalıyor.

- Peki hocam, ne yapacağız?

- Okulda rehber öğretmene de görüştüm. Sizin de onayınız olursa RAM'a gönderelim. Bir değerlendiresinler.

Aysel Hanım kısa bir tereddüt geçirdi. RAM'a göndermekle ilgili bir an kaygılandı. Beynine kan hücum etti. Düşünmeye ihtiyacı vardı. Eşi ile de durumu konuşmalıydı.

İkinci gün okula geldiğinde ise, öğretmene tavsiyesini uygun bulduğunu ilettili.

Sonraki günlerde bir gün, kırtasiye dükkanında sessizce oturmuş geçmişin hayallerine gömülmüştü. Kemal ile evliliklerini, çocuk yapma isteklerini, doğumda yaşadıkları heyecanı hatırladı. Adını Onur koymuşlardı. Okula gitmesi, başarılı olması, onurlu bir insan olarak yetişmesi en çok beklentileri idi. Ama küçüklüğünden beri gelişim sürecindeki izlenimleri onları endişelendirmekteydi. Sonunda, gözlem raporları, testler, tıbbi değerlendirmeler derken eğitilebilir zihinsel engelli teşhisi konmuştu. Onur, kaynaştırma eğitimi alacaktı.

Bu gelişme önce, anne-babayı sarsmıştı. Fakat yapacak bir şey yoktu. Zor da olsa gerçeği kabullenmek gerekiyordu. Çocuk, engelli olsun ya da olmasın, annelik duygusu sıcaklığından bir şey kaybetmiyordu. Aynı özveri ve sahiplenme ile anne, çocuğunu herşeyin üstünde tutuyordu. Bir de çocuk engelli ise, anne bir kat daha üzerine titriyordu. Aysel Hanım kırtasiye dükkanında müşterilerle ilgilenirken, Onur dışarıda iki çocuğun, boş alanda oynadığını gördü.

- A-a-a-annne, ço-ço-çocukların yanına gi-gidebiliir miyim?

Annesi binanın önündeki boş alanda oynayan iki çocuğa baktı. Binadaki ailelerin çocuklarıydı. Tanıdık çocuklardı. Bakışlarını Onur'a çevirdi,

- Git oğlum. Ama uzaklaşmayın! Tamam mı?

Aysel hanım, biricik çocuğu Onur'a desteğini eksiksiz yapmaya kararlıydı. Onu dünyaya o getirmişti. Sahiplenme sorumluluğunu da doğal olarak gösterecekti. Okulda öğretmen ile görüşmüş, neler yapacaklarını konuşmuştu. Rehber öğretmene, özel eğitim uzmanına danışmış, çok yararlı bilgiler almıştı. Çocuğu ile ilgili yeterince bilgilenebilmiş sayılırdı. O'na daha çok yardımcı olabilmek için buna ihtiyacı vardı. Daha önceleri televizyonda engellilerle ilgili bir program olsa çok ilgilenmezdi. Şimdilerde her programı sonuna kadar izliyordu. Nerede, bir söyleşi, bir panel, konuşma olsa mutlaka takip etmeye çalışıyordu. Yeni bilgiler kazanma arayışı sürüyordu. Artık tüm gücüyle oğlunun eğitimi için çalışmalıydı. Yine düşüncelere dalmıştı. Bir taraftan da dışarıda oynayan Onur'u izliyordu. Dükkana bir müşterinin girmesi ile düşüncelerinden uzaklaştı. Müşteri çıkınca saatine baktı. Kırtasiye dükkanını kapatma zamanı yaklaşmış diye düşündü. Evde de yapacak işleri vardı. Bu gün biraz erken kapatacaktı. Kapı önüne çıktı,

- Onur, haydi gel oğlum. Çantamı falan topla eve gidiyoruz! diye seslendi.

Eve varınca durumu, ne yapması gerektiğini kafasında bir şerit gibi geçirdi. Öğrendiği bilgilere göre, zihinsel özürü çocukların en belirgin özelliği, gelişim hızlarının yaşatlarından yavaş olmasıydı. Bu yavaşlık gelişimin tüm alanları için söylenebilirdi. Buna rağmen, bu çocuklar,

okuma, yazma, matematik gibi temel becerileri öğrenebilecekleri bir potansiyele sahip olduklarından ‘eğitilebilir’ denmekteydi. Bu çocuklar, özbakım becerilerini nasıl öğreniyorlarsa, iyi eğitim aldıklarında bir meslek sahibi de olabilirlerdi. Daha yolun başındayız diye düşündü. Onur’u bu haliyle benimseyecekti. O’na, yaşama sınırsız tutunacağı beceriler kazandırmalıydı. Asla dışlamadan, yaptıklarını küçümsemeyen, eleştirmeden, başkaları ile kıyaslamadan sabır ve hoşgörü gösterecekti. Çocuğun sorularına basit ve kısa kelimelerle cevaplar vermeyi alışkanlık haline getirmeliydi. Çocuğun evde, tek başına kalması sosyal yönünü gerileteceği için, arkadaşlarıyla oynamasına, yeni arkadaşlar edinmesine önem vermeliydi. Çocuğun var olan ilgi, yetenek ve isteğinin körelmemesi için O’na destek olmalı, yapabileceğinden fazla başarı beklememeliydi. Bundan böyle, eşi ve kendisi öğretmen ile sıkı bir iletişim içinde olacaklar, Onur’un eğitimine daha çok ilgi göstereceklerdi. Eşi bir kurumda şoför olarak çalışıyor, kendisi de küçük bir kırtasiye dükkanını, Onur Kırtasiye’yi işletiyordu. Artık her gün Onur’u okula kendisi bırakacak, çıkışta da kendisi alacaktı. Okul çıkışında Onur’u, işlediği kırtasiyeye getirmeyi planlıyordu. Hem insanlarla iletişim imkanı bulabilir, hem de yanımda ders çalışabilir diye düşünüyordu.

Öğretmen o gün okulda, Onur’a fiş cümlelerini yazdırmış, tahtada okutmuştu. Fakat, Onur’un yanına oturmasını istediği öğrencinin ilk fırsatta hemen başka bir masaya kaçtığını farkettiler. Anlaşılan Onur’la oturmayı benimsememişti. Teneffüste ise öğrenciler Onur’u kızdıracak sözler söylemişlerdi. “Deli deli tepeli kulakları küpeli”, “geri zekalı”... gibi sözler adeta O’nu hırpalamıştı. O gün yapılanlar bardağı taşırılmış, O’nu çıldırtmıştı. Ders zili çaldığında Onur sınıfa girmek istemedi. Tepkisel davranıyordu. Adeta okulun ilk günlerinde, sınıfa girmekte isteksiz davranması, masasında oturmak istememesi gibi davranışlar sergiliyordu.

Onur’un sınıfta olmadığı bir derste çocuklarla konuşmanın zamanı gelmişti. Onlara küçük bir hatırlatmada bulunmak gerekiyordu. Bu, çocukların Onur’a nasıl davranacağını gösteren bir şey olmalıydı. Onur’un annesi o gün biraz erken gelince, öğretmen bunu bir fırsat olarak görmüştü. Onur’u Annesi’ne teslim ettikten sonra çocukları bilgilendirmek için zamanı kullandı.

- Çocuklar arkadaşınız Onur, öğrenme problemi yaşıyor. Yani size göre yavaş öğreniyor. Ayrıca konuşması da düzgün değil. Ama onun yerinde siz de olabilirdiniz. Ona hep yardımcı olmalısınız. Onu arkadaşınız gibi görmelisiniz. O sizden biri gibi olmalı, onunla alay etmemeli, kızdıracak davranışlar göstermemelisiniz. O’na uzak durmayın. Onu yakınınız gibi koruyun! Tamam mı?
- Tamaam öğretmenim... sözleri koro halinde yükselmişti.

Sonraki günlerde öğretmen, bir daha ne Onur’un yanına oturduğu öğrencinin başka bir masaya geçtiğini, ne de çocukların onunla dalga geçtiğini gördü. Öğrenciler daha çok benimser olmuşlardı. Onur da arkadaşlarının bu sahiplenmesinden mutluydu. Okulu, sınıfı daha çok sevmeye başlamıştı. Annesi de farketmişti bunu. Aysel Hanım, Onur’u almaya geldiği bir gün öğretmenle de bu gözlemini paylaştı.

- Onur artık okulu, arkadaşlarını eskisinden daha çok seviyor. Öğrenmeye de daha istekli...
- Evet ben de izliyorum. Öğrencilerle ilişkisi normalleşti. Öğrenciler seviyor O’nu. O da bu ilgiden memnun...
- Nasıl hocam, okumaya geçebilecek mi?
- Okulda ve evde yürütülen bu işbirliğini sürdürürsek, gecikse de, yıl sonuna kadar okuyabilir.
- Hocam, var ya... Onur, bir okusun, yemin olsun ki, Ulus’tan Kızılay’a kadar oynayacağım! Aysel hanım bunu söylerken duygulanmış, gözleri dolmuştu.

Onur’la birlikte kırtasiyeye geldiğinde, hemen tezgahın arkasına geçerek, masada Onur’a yiyeceklerini hazırladı. Sonra da Onur’a bu günkü çalışmasını yapması için yardım etti. Öğretmenin yıl sonuna kadar okur demesi ne çok heyecandırmıştı onu. Bu yılın en önemli

hedefi Onur'un okuma becerisini kazanması idi. Çalışmasını bitirdikten sonra, bu gün okulda yaptıklarını sordu, anlatmasını istedi. Onur'la konuşmak, dil ve ifade becerisini geliştirdiği için her gün onunla konuşmaya zaman ayırıyordu. Babası da akşamları onunla ilgileniyordu. Onur'un yaptığı çalışmalara bakıyor, aferin diyor, kucaklıyor, öpüyordu. O'na sevgisini hissettiriyordu.

Okulda, öğretmen Onur'a teşvik edici yöntemler uyguluyordu. Zaman zaman diğer öğrencilerle olduğu gibi, Onur'a da sınıf nöbeti veriyor, görevini tamamladığında, O'na aferin diyordu. Öğrencilerin alkışlaması, diğer ödüllendirmeler onda ayrı bir memnuniyet yaratıyor, kendine güvenini artırıyor. Çalışmalar ilerlemiş, okumaya bir hayli yaklaşıyordu. Öğretmen, Onur'la çalışmada görsel materyallerden daha çok yararlanmaya dikkat ediyordu. Okuma çalışmada ve hele hele matematik dersinde, somut materyallerden yararlanmanın faydası ne çoktu...

Yine bir sabah Annesi okula bırakmıştı. Öğretmen son zamanlarda, hemen her derste Onur'a daha çok zaman ayırarak bireysel çalışma yürütüyordu. Okulun bitmesine de az kalmıştı. Öğretmen bu günkü çalışmada, Onur'un okumasının tane tane dökülmeye başladığını görmüştü. Artık hafta sonuna kadar Onur'un okumaya geçmiş olacağını düşündü. O'nu yüreklendirmek için aferin dedi, başını okşadı. Sınıfta öğrenciler O'nu alkışladı. Okumaya geçen her öğrenci alkışlanmıştı. Sınıfta alkışlanan son öğrenci Onur idi. Yolda Onur annesine heyecanla müjdeyi iletme çabasındaydı.

- A-an-anne-ci-ciğim, be-ben a-arr-tık o-o-ku-ma-ya ba-baş-la-dım. Ö-öğ-ret-men be-be-niiii bu günnnn a-all-kış-lat-tırrr-dı...

- Öyle mi? Aferin sana. Tabii ki okuyacaksın oğlum...

Annesi bunu normal bir konuşma alışkanlığı ile söylemişti. Öğretmen bunu herhalde teşvik için yaptı, ya da çocuk uyduruyor diye düşünüyordu. Biraz daha zamana ihtiyaç var. Ama okumasına da az kaldı diye düşünüyordu. Kırtasiyeye varınca Onur bu kez hemen çantasını çıkartmış, yemeği beklemeden okuma kitabını açarak, heceleye, heceleye okumaya başlamıştı. Bu kez annesi, bildiği bir parçayı ezberle okuyor diye düşünmüş, hiç okumadığı başka bir sayfayı açarak okumasını istemişti. Onur yeni açılan parçayı da duraklaya, duraklaya okumaya devam etti. O an inanılmaz bir heyecan Aysel Hanımın bedenini kaplamış, gözleri sevinçten yaşla dolmuştu...

- Oğlum benim! Gerçekten okumaya başlamışsın sen! diyerek oğlunu kucakladı, öptü, öptü...

Gözlerinden sevinç gözyaşları dökülüyordu. Onur ise hala kekeleyerek okumasını sürdürüyordu. Akşam, Onur'un en sevdiği yemekleri hazırladı. Evde her yeri sevinç kaplamıştı.

Aysel Hanım, bir cumartesi sabahı erkenden kalktı. Söz verdiği gibi, Ulus'tan başlayarak, iki eli, ayakları ve bedeni ile uyumlu bir şekilde, kimseyi umursamadan oynaya, oynaya Kızılay'a doğru yürüyordu. Yolda arabayla gidenler, yayalar nedenini hiç anlamadılar. Ama baktılar. Oynayan kadını izlediler. Kimileri deli olabileceğini düşündü, kimileri gülünç buldu. Kimileri de normal değil garibim diye içinden geçirdi.

Ama o gün, anne için büyük bir gündü. Mutluluğuna diyecek yoktu. Aysel Hanım ilk hedefe ulaşmanın inanılmaz sevincini yaşıyordu. Artık daha ileri hedeflere ulaşmak için gayret edeceğim diye düşünüyordu. Bu çocukların eğitiminde esas amacın, ileride onların kendi kendilerine yeterli olabilmeleri, toplumla bütünleşmeleri, bağımsız yaşam becerilerini geliştirmeleri olduğunu biliyordu. Şimdi artık Onur'un bu zorlu hedefi gerçekleştireceği yeni bir dönem başlıyordu. Annesi bu uzun yürüyüşte de Onur'un başarı kazanacağına inanıyordu...

Kişisel Bilgiler:

Rumuz	Hasan ALİ

Kısa özyaşam:

01.03.1966 tarihinde Kayseri-Yahyalı'da doğdum. İlkokulu yaşadığım köyümde, Ortaokul ve Liseyi ise ilçemde bitirdim. Kırşehir Eğitim Yüksek Okulu'nu 1985 yılında bitirdikten sonra, ilk olarak Mardin'de öğretmen olarak göreve başladım.

İkinci görev yerim Gaziantep'te öğretmen olarak çalışırken 1991 yılında Gazi Üniversitesi Eğitim Fakültesini kazandım ve kayıt yaptırđım. Öğretmen olarak Ankara Mamak Atlıoğlu İlköğretim Okulu'nda çalışarak fakülte eğitimimi tamamladım. Şehitlik İlköğretim Okulu'nda çalıştığım 1997-1998 Eğitim-öğretim yılında **Rehber Öğretmen** branşına geçtim. Bu dönemde (1995-2001) Hacettepe Üniversitesi EYTPE bölümünde yüksek lisansımı da tamamladım. Bu dönemde, farklı liselerde ve sokakta yaşayan, madde bağımlısı çocukların kaldığı "Çocuk Eğitimi ve Tedavi Merkezi (ÇETEM)" de çalıştım. Son olarak Altındağ - Necatibey Lisesi'nde görev yaptığım geçen dönemde Kıbrıs'a rehber öğretmen gönderileceği için müracaat ettim ve Nisan 2010'dan itibaren geçici olarak Lefkoşa'da Rehber Öğretmen olarak görevimi sürdürüyorum.

İki binli yıllardan beri yazdığım otuz kadar yayınlanmamış öykü çalışmam bulunmaktadır. Teşekkür ederim.

01.06.2012
Hasan ALİ